

УДК 821.111(73)
К39

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

The moral rights of the author have been asserted

Перекладено за виданням:
Keeland V. The Invitation : A Novel / Vi Keeland. —
New York : A Bramble Book, 2020. — 384 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоки*

Дизайнер обкладинки *Марія Максимів*

© Vi Keeland, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2026
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2026

ISBN 978-617-15-1778-3
ISBN 978-1-250-35980-3 (англ.)

РОЗДІЛ 1

СТЕЛЛА

— Я не можу... — Зупиняюся посеред мармурових сходів.

Фішер стає за кілька кроків попереду, а потім спускається до мене.

— Усе ти можеш. Пригадуєш часи, коли ми вчилися у шостому класі й треба було зробити ту презентацію про улюбленого президента? У тебе аж колінця тремтіли. Ти думала, що все забудеш і стовбичитимеш перед класом, поки всі на тебе витріщатимуться.

— До чого тут це?

— Це те саме. Ти ж тоді впоралася, авжеж?

Фішер геть здурів.

— Та того дня справдилися всі мої страхи! Я завмерла перед дошкою і почала пітніти. Не могла згадати жодного слова з тих, які сама ж написала. На мене всі витріщалися, ще й ти потім почав хихотіти.

Фішер кивнув.

— Саме про це я і кажу. Справдився твій найгірший кошмар, але ти все одно дожила до нового дня. І виявилось, що то був найкращий день твого життя.

Я збентежено хитаю головою.

— Не розумію, про що ти.

— Ми тоді вперше опинилися в одному класі. Я думав, ти така ж набридлива, як решта дівчат. Але того дня після занять ти накинулася на мене за те, що я кривлявся під час твоєї презентації. І тоді я зрозумів, що ти геть не така, як інші дівчата. І того-таки дня вирішив, що ми станемо найкращими друзями.

Я похитала головою.

— Та я ж не розмовляла з тобою до кінця навчального року.

Фішер знизав плечима.

— Ага, але ж наступного року я таки привернув твою увагу? І зараз тобі спокійніше, ніж було ще дві хвилини тому, скажи?

Я зітхнула.

— Здається, що так.

Він підставив мені зігнутий лікоть, обтягнутий рукавом смокінга.

— Ну що, ходімо?

Я ковтнула. Так, мене жахало те, що ми от-от зробимо, та водночас кортіло побачити прикрашену до весілля бібліотеку зсередини. Я просиділа на цих сходах незліченну кількість годин, роздивляючись людей, які проходили повз.

Поки я ще якийсь час міркувала, Фішер терпляче чекав і не забирав лікоть. Нарешті, тяжко зітхнувши, я таки взяла його під руку.

— Якщо нас посадять, доведеться тобі шукати гроші на заставу для нас обох. У мене ані цента.

На його обличчі засяяла усмішка кінозірки.

— Згода.

Поки ми підіймалися сходами до дверей Нью-Йоркської публічної бібліотеки, я ще раз прокрутила в голові всі деталі, які ми обговорювали, поки їхали сюди в таксі. Сьогодні ввечері ми — Евелін Вітлі й Максиміліан Рейнард. Макс працював у сфері нерухоності — його родина володіла компанією «Рейнард Пропертіс», а я здобула ступінь магістра у Вортонській школі бізнесу й нещодавно повернулася в місто. Ми обоє мешкали у Верхньому Іст-Сайді — ну, хоча б це було правдою.

Біля високих вхідних дверей стояли два офіціанти у формі й білих рукавичках. Один тримав тацю, на якій височіли келихи із шампанським, інший — планшет. Хоча мої ноги якимось дивом продовжували рухатися вперед, серце, здавалося, намагалось вистрибнути з грудей і рвонутися протилегний бік.

— Доброго вечора, — кивнув офіціант із планшетом. — Назвіть, будь ласка, ваші імена.

Фішер навіть не здригнувся, поки виголошував першу за цей вечір брехню.

Чоловік, у якого я помітила навушник у вусі, пройшовся очима по своєму списку й кивнув. Простягнув руку, запрошуючи нас увійти, а його напарник вручив нам по келиху ігристого.

— Ласкаво просимо. Церемонія відбудеться в ротонді. Місця для гостей нареченої ліворуч.

— Дякую, — відповів Фішер, а коли ми відійшли на достатню відстань, нахилився до мене й додав: — Бачиш? Простіше простого. — І відпив шампанського. — Смакота.

І як тільки йому вдається зберігати такий спокій? З іншого боку, я досі не розумію, як погодилася на це божевілля.

Два місяці тому я прийшла з роботи додому й заскочила Фішера — свого сусіда, між іншим — за порпанням у мою холодильник. Власне, нічого нового. Поки він наминав позавчорашню курячу відбивну, я всілася за стіл розібрати пошту й випити келих вина. Ось так за розмовою я, не перевіривши адресата, розрізала величезний конверт. Усередині було приголомшливе запрошення на весілля — чорно-біле із золотим тисненням. Позолочений витвір мистецтва. Саме весілля мало відбутися в Нью-Йоркській публічній бібліотеці — просто поруч із моїм колишнім офісом. Раніше я частенько обідала на тих знаменитих сходах. Я вже рік там не була, тож відчула щирий захват, що зможу потрапити туди, ще й на весілля.

Утім, я гадки не мала, чиє весілля святкуватимуть. Може, хтось із далеких родичів, про яких я забула? Імена й близько не були мені знайомі. Я перевернула конверт і швидко зрозуміла, чому — я розпечатала пошту колишньої сусідки по кімнаті. Ох. Ну, це з'ясували. Отже, на казкове весілля в одному з моїх найулюбленіших місць запросили не мене.

Та після кількох келихів вина Фішер переконав, що піти мушу саме я, а не Евелін. Він сказав, це найменше, що могла зробити для мене ексусідка. Зрештою, це вона втекла посеред ночі, прихопивши кілька пар мого улюбленого взуття і не сплативши борг за квартиру за два місяці. Тож я заслужила принаймні побувати на розкішному весіллі з тарілками по тисячу доларів за штуку. Господь знає: ніхто з моїх друзів ніколи не влаштує весілля в подібному місці. Ще до того, як прикінчити другу пляшку «Мерло», Фішер вирішив піти замість Евелін і добряче погуляти на весіллі коштом моєї нікчемної колишньої співмешканки. Він заповнив картку-відповідь, написавши, що при-

йдуть двоє гостей, і поклав у кишеню, щоб надіслати наступного дня.

Я геть забула про наші п'яні плани, аж доки два тижні тому Фішер не повернувся додому зі смокінгом — позичив в одного друга спеціально для походу на весілля. Я навідріз відмовилася і сказала, що не збираюся вдиратися на дорогезне весілля до якихось незнайомих. А він зробив те, що робить завжди: змусив мене думати, нібито його кепська ідея не така вже й кепська.

Так було аж до тепер. Я стояла посеред розкішного вестибюля на весіллі, яке коштувало, певно, двісті тисяч доларів, і почувалася так, наче от-от обмочуся.

— Пий шампанське, — промовив Фішер. — Воно допоможе тобі трохи розслабитися і додасть барв твоїм щокам. Маєш такий вигляд, ніби збираєшся розповісти класу, чому тобі подобається Джон Квінсі Адамс.

Я зиркнула на Фішера, але він у відповідь усміхнувся, не зважаючи на мене. Я була впевнена, що мені нічого не допоможе. Хай там як, а я таки спорожнила келих одним ковтком.

Фішер невимушено запхав одну руку в кишеню штанів і озирнувся навколо з гордо піднятою головою, наче нічого у світі не боявся.

— Я вже давно не бачив свою стару колежанку-гультайку Стеллу, — сказав він. — Може, вона вийде сьогодні прогулятися?

Я передала йому свій порожній келих.

— Замовкни й принеси мені ще випити, поки я не чкурнула звідси.

Він захихотів.

— Без проблем, Евелін. Заспокойся і спробуй не зірвати наше прикриття, поки ми не побачимо прегарну наречену.

— Прегарну? Та ти ж її ніколи навіть не бачив.

— Усі наречені прегарні. Ось чому на них серпанок — щоб не було видно тих, що не дуже, і щоб їхній особливий день був сповнений магії.

— Такий ти романтик.

Фішер підморгнув.

— Не всім пощастило бути таким красенем, як я.

Три келихи шампанського заспокоїли достатньо, щоб можна було відсидіти весільну церемонію. До речі, наречена цілком могла обійтися і без серпанку. Олівія Ротшильд — а тепер Олівія Ройс — була приголомшливою. У мене навіть сльози на очах виступили, коли наречений проголошував свою обітницю. Прикро, що така щаслива пара не була серед моїх друзів, бо серед друзів нареченого я запримітила одного красунчика. Навіть нафантазувала, що Ліві — так я подумки її називала — якось познайомить мене з друзями її нового чоловіка. На жаль, сьогоднішній вечір — маскарад, а я точно не граю роль Попелюшки. Коктейлі подавали в гарній кімнаті — раніше я тут ніколи не бувала. Чекаючи на свій напій за барною стійкою, я роздивлялася художні роботи на стелі. Фішер відпросився в туалет. Я ж запідозрила, що насправді він утік, щоб потуркотіти з одним привабливим офіціантом, який не зводив з нього очей, відколи ми прийшли.

— Прошу, міс, — бармен підсунув до мене коктейль.

— Дякую, — я роззирнулася переконатися, що ніхто на мене не дивиться, і нахилилася до склянки — глибоко вдихнула. Ну, я точно замовляла не це.

— Даруйте, перепрошую. Чи могло статися так, що замість «Гендрікса» ви взяли «Біфітер»?

Бармен насупився.

— Навряд чи.

Я нюхнула ще раз — тепер була впевнена, що він помилився.

Чоловічий голос зліва заскочив мене зненацька.

— Навіть не спробували, а вже впевнені, що він налив не той джин?

Я ввічливо усміхнулася.

— «Біфітер» настоюють на ялівці, апельсинових шкірках, гіркому мигдалі та суміші чаїв, що дає присмак лакриці. А до складу «Гендрікса» входить ялівець, троянда й огірок. Кожен з них має свій неповторний аромат.

— А ви п'єте чистий чи з льодом?

— Ні те, ні інше. Це джин з мартіні, тому тут є вермут.

— І ви все одно думаєте, що можете на запах відчутти, який саме джин тут використали? Навіть не спробувавши? — Своїм тоном чоловік давав зрозуміти, що сумнівається.

— У мене дуже гарний нюх.

Незнайомець глипнув через моє плече.

— Слухай, Гадсоне, ставлю сотню баксів, що ця панянка не зможе відрізнити джин.

Із правого боку, трохи позаду, пролунав інший голос. Глибокий і водночас м'який та оксамитовий — трохи нагадував той джин, що його *мав би* налити бармен у мій коктейль.

— Двісті, й по руках.

Я обернулася поглянути на чоловіка, який був готовий поставити на мої здібності, і від подиву в мене розширилися очі.

Ого. Це ж той красень з весільної церемонії. Це з нього я очей не зводила. Здалеку він здався привабливим, а зблизка від нього перехопило подих, а в животі запурхали метелики. У нього було темне волосся, засмагла шкіра,